

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 66/2013
31.01.2013. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Љубице Милутиновић и Надежде Радевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље М.П. из П., чији је пуномоћник Б.П., адвокат из В., против туженог ДЈКП П. из П., чији су пуномоћници адвокати из О.а.д. Г. из Н.С., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4392/10 од 17.10.2011. године, на седници одржаној 31.01.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4392/10 од 17.10.2011. године.

Образложење

Основни суд у Вршцу, Судска јединица у Пландишту, пресудом П1 547/10 од 15.04.2010. године, ставом првим изреке, усвојио је тужбени захтев тужиље, обавезао туженог и поништио решење туженог бр. Д-14/2009-03 од 12.10.2009. године, којим је тужили престао радни однос. Ставом другим изреке, обавезао је туженог да врати тужилу на радно место на коме је радила пре изрицања мере престанка радног односа. Ставом трећим изреке, обавезао је туженог да накнади тужили трошкове поступка од 20.000,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 4392/10 од 17.10.2011. године, ставом првим изреке, усвојио је жалбу туженог и преиначио пресуду Основног суда у Вршцу, Судска јединица у Пландишту П1 547/10 од 15.04.2010. године, тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је захтевала да се обавезе тужени да поништи решење број Д-14/2009-03 од 12.10.2009. године, којим је тужили престао радни однос, да се обавезе тужени да одмах врати тужилу на радно место на коме је радила пре изрицања мере престанка радног односа, као и да се обавезе тужени да накнади тужили трошкове поступка од 20.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезао је тужилу да накнади туженом трошкове поступка од 20.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилу је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 399. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11), са посебном одредбом члана 55. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласни РС“ број 11/09), па је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде парничног поступка из тачке 12. овог члана, на коју се у ревизији указује, с обзиром да побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, већ садржи јасне и логичне разлоге у погледу битних чињеница, који нису у противречности са чињеничним стањем.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилу је била запослена код туженог на радном месту финансијског књиговође. Затим, на радном месту шефа рачуноводства. У време отказа уговору о раду, 20.07.2007. године, тужилу је била на боловању све до 31.07.2007. године. Против тужиље је био покренут поступак и донето решење о престанку радног односа, због злоупотребе боловања. Општински суд у Вршцу, пресудом П1 1162/07 од 18.06.2008. године (правноснажне 15.07.2009. године), усвојио је тужбени захтев тужиље и поништио одлуку туженог од 20.07.2007. године, којим је тужили изречена мера престанка радног односа и обавезао туженог да врати тужилу на радно место на коме је радила пре изрицања мере престанка радног односа. Општински суд у Вршцу, пресудом К. 606/06 од 04.06.2007. године, огласио је тужилу кривом због извршеног кривичног дела злоупотребе службеног положаја из

члана 359. став 4. у вези става 1. КЗ-а и изрекао тужили условну осуду, којом јој је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, са временом проверавања од године дана. Окружни суд у Панчеву, пресудом Кж 179/08 од 18.04.2008. године, уважио је жалбу Општинског јавног тужиоца у Вршцу и преиначио пресуду Општинског суда у Вршцу К. 606/06 од 04.06.2007. године, тако што је тужилу оптужену за кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359. став 4. у вези става 1. КЗ-а, за које је оглашена кривом, осудио на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и изрекао меру безбедности забране вршења дужности везаних за располагање, коришћење, руковање и чување туђе имовине у трајању од 2 (две) године. Тужени је оспореним решењем од 12.10.2009. године, утврдио да тужили престаје радни однос на пословима књиговође, због забране изречене другостепеном пресудом. Тужили је радни однос престао са 23.10.2008. године, као даном достављања правноснажне одлуке, којом је изречена мера безбедности и да тужили припадају сва права на раду и по основу рада у складу са Законом о раду, Колективним уговором и Уговором о раду. Тужила је са издржавањем казне затвора започела 17.02.2010. године. (Тужба је поднета 14.10.2009. године).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилно применио материјално право, када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле.

Одредбом члана 176. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05 и 54/09), је регулисано, да, запосленом престаје радни однос независно од његове воље и воље послодавца, ако му је, по одредбама Закона, односно правноснажној одлуци суда или другог органа, забрањено да обавља одређене послове, а не може да му се обезбеди обављање других послова, даном достављања правноснажне одлуке.

Према томе, како је тужили правноснажном пресудом изречена забрана обављања послова везаних за располагање, коришћење, руковање и чување туђе имовине, имајући у виду да се тужили није могло обезбедити обављање других послова код туженог, то је оспорено решење правилно и на Закону засновано, када је донето на основу цитиране одредбе члана 176. став 1. тачка 2. Закона о раду.

Дакле, у конкретном случају се ради о разлогу за престанак радног односа независно од воље запосленог и воље послодавца, по коме запосленом престаје радни однос по сили Закона.

Неосновани су наводи ревизије којима се указује да је преиначењем пресуде Апелациони суд у Новом Саду ставио ван снаге пресуду Врховног касационог суда у Београду Рев 934/10 од 26.10.2010. године (у тој парници из радног односа је поништена ранија одлука туженог од 20.07.2007. године, којом је тужили изречена мера престанка радног односа). Наиме, тим поништеним решењем, тужили је престао радни однос отказом уговора о раду од стране послодавца, на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 6. Закона о раду, док је у овој парници предмет тужбеног захтева касније донето решење којим је тужили престао радни однос по сили закона, на основу одредбе члана 176. став 1. тачка 2. Закона о раду, па се ради о различитим основима за престанак радног односа тужили.

Такође, неосновани су и наводи ревизије којима се указује да је апелациони суд својом одлуком обухватио и период, који је решен наведеном одлуком Врховног касационог суда, с обзиром да је у спорном решењу од 09.12.2009. године као дан престанка радног односа, утврђен 23.10.2008. године као дан достављања правноснажне одлуке којом је тужили изречена мера безбедности, како је то изричито прописано одредбом члана 176. став 1. тачка 2. Закона о раду, будући да је законом одређено кад престаје радни однос запосленом, по овом основу.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.